

Ένα βιβλίο γραμμένο από τον γαμπρό του Μαρξ, που είχε παντρευτεί την κόρη του Λάουρα και είχε ακολουθήσει τη μαρξιστική αντίληψη, για την οποία προμάχησε και με ενεργό συμμετοχή του στην παγκόσμια συνάντηση της Δεύτερης Διεθνούς.

Όμως, αυτός ως στοχαστής, αγωνιστής και συγγραφέας έγραψε το βιβλίο (που τον έκαμε διάσημο) με τίτλο «Το δικαίωμα στην τεμπελιά». Έγραψε όμως και εμβριθή δοκίμια με πρόβλεψη της «Χρεοκοπίας του καπιταλισμού», με πρόβλεψη νίκης του κομμουνισμού και του προλεταριάτου, με βαθιά ανάλυση των αδυναμιών και βαρύτατων ανομιών του εκμεταλλευτικού κεφαλαίου, το οποίο ο «άγριος» καπιταλισμός επέβαλε διεθνώς αποκλειστικά βιομηχανικά, πολιτικά, ακόμα και πολιτιστικά. Όμως, αντί να χρεοκοπήσει ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ (λόγω εγκληματικής διάψευσης του κομμουνιστικού ονείρου), θριάμβευσε, μέσω του υλιστικού και φαινομενικά ελευθεριακού του ΟΝΕΙΡΟΥ, με πολλές μεταμορφώσεις ως την πτώση του Σοβιετικού (εφιαλτικά καταναγκαστικού) καθεστώτος, το οποίο προσαρμόστηκε στα δυτικά πρότυπα της ελεύθερης αγοράς, κυρίως στον ευρωπαϊκό χώρο. Για να δημιουργήσει μια νέα υπερ – τάξη Ρώσων ολιγοκρατών, οι οποίοι με δυτικούς τρόπους τρομοκράτησης, εκμεταλλεύονται και επιβάλλουν στο νέο ρωσικό κράτος τους γκαγκστερικούς τρόπους και τις μεθόδους της εκμετάλλευσης των ευρωπαϊκών δυτικών χωρών. Όμως όσο κι αν ο Λαφάργκ προέβλεψε πριν ακόμα από τη ρώσικη επανάσταση, την πτώση του καπιταλισμού, θα μείνει στην θύμηση του παγκόσμιου «δραματολογικού» ημερολογίου ως ο άνθρωπος που αυτοκτόνησε – μαζί με τη γυναίκα του, την κόρη του Μαρξ, τον Νοέμβριο του 1911 σε ηλικία 69 χρονών – για να μη φθάσουν να ξεπέσουν στην ανθρώπινη κατάρρευση από...γηρατειά. Η πράξη τους ήταν προαποφασισμένη και η πραγματοποίησή της έγινε «εν ψυχρώ» με μια ένεση κυανίου. Σήμερα, όμως, με τη σύγχρονη νεοκαπιταλιστική εκμετάλλευση πόσες χιλιάδες ανδρών – γυναικών, σε όλες τις ηλικίες, αυτοκτόνησαν και θα συνεχίσουν να αυτοκτονούν από τη φοβερή κατάσταση που δημιούργησε ο άγριος σημερινός καπιταλισμός; Η «Χρεοκοπία του Καπιταλισμού» ήταν μια «προφητεία» ενός δοκιμίου που το έγραψε (1^η έκδοση Μάρτιος 2013 στην Ελλάδα) ο γαμπρός του Μαρξ, ο γνωστός διεθνώς και διαχρονικά Πωλ Λαφάργκ, που γεννήθηκε το 1842 και αυτοκτόνησε μαζί με τη γυναίκα του Λάουρα με ηθελημένη και προγραμματισμένη την αυτοκτονία τους πριν να γίνουν 70 χρονών, αφήνοντας ένα σημείωμα στο οποίο έγραφε μεταξύ άλλων και τα εξής: «Υγιές στο σώμα και το μυαλό, τερματίζω τη ζωή μου προτού τα αξιοθρήνητα γηρατειά μου πάρουν τη μία μετά την άλλη όλες τις χαρές και τις απολαύσεις, πριν μου στερήσουν τις σωματικές και διανοητικές μου δυνάμεις, προτού παραλύσουν την ενέργειά μου και λυγίσουν τη θέλησή μου, καθιστώντας με βάρος για μένα και για τους άλλους. Πριν χρόνια υποσχέθηκα στον εαυτό μου να μην ζήσω πέρα από τα εβδομήντα μου χρόνια και καθόρισα την ακριβή χρονολογία αναχώρησής μου από τη ζωή. Προετοίμασα τη μέθοδο για την εκτέλεση της απόφασής μου με μια ένεση κυανίου. Πεθαίνω με την υπέρτατη ευχαρίστηση ότι γνωρίζω πως κάποτε στο μέλλον, η υπόθεση στην οποία αφιερώθηκα επί σαράντα πέντε χρόνια, θα θριαμβεύσει. Ζήτω ο Κομμουνισμός. Ζήτω η Δεύτερη Διεθνής». Η προκαθορισμένη ημερομηνία που αυτοκτόνησε ο Πωλ Λαφάργκ με τη σύζυγό του Λάουρα ήταν ο Νοέμβριος του 1911. Εποχή που άρχιζε η κρίση του τσαρικού καθεστώτος, 6 μόλις χρόνια πριν από την Οκτωβριανή επανάσταση του 1917, που ακόμα συνεχιζόταν ο Πρώτος Παγκόσμιος Πόλεμος, λίγο πριν από τη λήξη του με τη συνθήκη ειρήνης του 1918. Στο σημείωμα για την έκδοση του δοκιμίου, στο οποίο αναφερόμαστε σήμερα, αναφέρεται ότι η πράξη αυτή, όπως γράφει ο Βίκτωρ Σερζ στις αναμνήσεις ενός επαναστάτη, ενθουσίασε τους Γάλλους ατομικιστές αναρχικούς, ενώ αντιθέτως ο Λένιν στη νεκρολογία του δεν ανέφερε τίποτα για τον τρόπο θανάτου του Λαφάργκ. Βέβαια, η αυτοκτονία αυτή του ζεύγους (κόρης και γαμπρού του Μαρξ) είχε μια ιστορική καταγραφή. Όμως εκείνο που έκαμε διάσημο διεθνώς τον Λαφάργκ ήταν το «περιβόητο» βιβλίο του «Το δικαίωμα στην τεμπελιά», ένα βιβλίο που με τον δικό του τρόπο υποστήριζε το δικαίωμα του ανθρώπου να μην γίνει «δούλος» της δουλείας, της εκμετάλλευσης κ.λ.π. και προείπε, τρόπον τινά την ανάγκη του ανθρώπου για γόνιμη και δημιουργικήσχόλη, για να σκέπτεται και να ζει χαλαρά, χωρίς μεγάλες καταναλωτικές ανάγκες και απαιτήσεις. Ακόμα, όμως, προέβλεψε την εποχή που οι μηχανές μπορούσαν να αντικαταστήσουν τον καταναγκασμό της δουλείας για τους ανθρώπους με παράλληλη εκμετάλλευση των εργαζομένων από αφεντικά και

εργοδότες.

Πέρα από τότε, σήμερα επιβάλλεται η φοβερή ανεργία.

Τώρα, οι σημερινές καταστάσεις της παγκόσμιας αναπτυσσόμενης ανεργίας ξαναθέτουν επί τάπητος και το δικαίωμα της εργασίας, αλλά και το δικαίωμα της τεμπελιάς... Με ριζοσπαστική αλλαγή των, ως τώρα, εργασιακών λειτουργιών, συνθηκών και δεδομένων ενός εργασιακού πολιτισμού που έχει ξεπεραστεί. Και μιας οικονομίας του καπιταλισμού, με τη σύγχρονη μορφή της, του νεοφιλευθερισμού που, ήδη, έχει εξαντλήσει μέσα σε συνθήκες «νεο- υποδουλωτικές» τα όριά του. Αυτή την αποτυχία, προφητικά, τη διατύπωσε πριν την αυτοκτονία του ο Λαφάργκ, τονίζοντας, όμως (ως ιδεολόγος κομμουνιστής) την επιτυχία και τη δόξα, για την απελευθέρωση των εργαζομένων από την εκμετάλλευση των εργαζομένων από τον κομμουνισμό και τη δεύτερη διεθνή που στα ιδεώδη του ήταν δοσμένος.

Ο καπιταλισμός είχε χρεοκοπήσει, όμως, πρώτος κατέρρευσε ο υπαρκτός σοσιαλισμός.

Όμως, ενώ η πρόβλεψη – προφητεία για τον καπιταλισμό ήταν σωστή, η πρόβλεψη για την κυριαρχία του κομμουνισμού ήταν, αντίθετα, αποτυχημένη. Κατά τη γνώμη μας (ευτυχώς ή δυστυχώς) ο κομμουνισμός (ως κόκκινος δικτατορισμός – ολοκληρωτισμός) κατέρρευσε άδοξα, για να κυριαρχήσει παράδοξα η συνέχιση του «νεο – καπιταλισμού» της υπερεκμετάλλευσης λαών και πολιτών σε ολόκληρο τον κόσμο. Με τον δικό μας λαό και τους λαούς της νότιας Ευρώπης να δοκιμάζονται σκληρά τόσο από την παγκοσμιοποίηση όσο και από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου, το Νομισματικό Ταμείο, τις παγκόσμιες Τράπεζες και τη σύγχρονη τεχνολογία που αυτοματοποιεί την υπερ – εκμετάλλευση, την παγκόσμια κρίση, τη διαστροφή του διεθνούς οικονομικού γίγνεσθαι, με τη μεγαλύτερη παγκόσμια κρίση που έχει δημιουργηθεί από το υπερ – εκμεταλλευτικό σύστημα της άγριας νεοκαπιταλιστικής ισοπέδωσης όλων και πολιτών και μικρών οικονομιών (όπως στην Ε.Ε) σε ολόκληρο τον πλανήτη.

Καπιταλισμός: Πιο σκληρός οικουμενικά ακόμα και από τους καταναγκασμούς που επέβαλε στα αρχαία χρόνια η Ρώμη.

Στο μικρό (42 σελίδες) βιβλίο παρέχονται τρία σημαντικά κείμενα: Α) Η χρεοκοπία του καπιταλισμού, Β) Τα δικαιώματα του αλόγου και τα δικαιώματα του ανθρώπου, Γ) Το σοσιαλιστικό ιδανικό. Στο κείμενο «Χρεοκοπία του Καπιταλισμού» ο Λαφάργκ υποστήριξε από τότε και τα εξής: «Ο αιώνας του καπιταλισμού ήταν ο 19^{ος}. Αυτόν τον αιώνα τον πλημμύρισε με το εμπόριό του, τη βιομηχανία του, τους τρόπους του, τις μόδες του, τη λογοτεχνία του, την τέχνη του, την επιστήμη του, τη θρησκεία του, την πολιτική του, τον αστικό του κώδικα. Έναν «πολιτισμό» που είναι περισσότερο οικουμενικός ακόμα και από τους Νόμους που επέβαλε η Ρώμη στα έθνη του αρχαίου κόσμου...». Το καπιταλιστικό κίνημα είχε ξεκινήσει από την Αγγλία, την Αμερική και τη Γαλλία...Για να φθάσει η καπιταλιστική πραγματικότητα ο καπιταλιστής να κουβαλά το στομάχι του και στην πλάτη του τα λάφυρα του σύμπαντος.

Τι ωφέλησε όμως ο καπιταλιστικός «Πολιτισμός»

Για να διερωτηθεί περαιτέρω ο Λαφάργκ «...τι έχει όμως προκύψει από την κολοσσιαία και υπέροχη ανάπτυξη της επιστήμης, της βιομηχανίας και του εμπορίου τον δέκατο ένατο αιώνα; Έχει κάνει άραγε την ανθρωπότητα πιο δυνατή, πιο υγιή, πιο ευτυχισμένη; Έχει χαρίσει στους ανθρώπους άνεση και ικανοποίηση;... Οι άντρες και οι γυναίκες και τα παιδιά του προλεταριάτου λυγίζουν κάτω από τον σιδερένιο ζυγό της μηχανικής βιομηχανίας με τον λιμό να θρονιάζεται στο σπίτι της εργατικής τάξης, την ώρα που οι σιταποθήκες και τα κελάρια είναι γεμάτα με τους καρπούς της γης και η αγορά είναι μπουκωμένη από τα προϊόντα της βιομηχανίας». ...Για να χειροτερέψουν όλα τα βάσανα της εργατικής τάξης και να τη ρίξουν από τη φτώχεια στην φρικτή εξαθλίωση... Ο καπιταλισμός, ελέγχοντας τα μέσα παραγωγής καθώς και την κοινωνική και

πολιτική ζωή ενός αιώνα επιστήμης και βιομηχανίας έχει χρεοκοπήσει. Οι καπιταλιστές δεν αποδείχτηκαν ικανοί (ούτε καν όπως οι ιδιοκτήτες των σκλάβων) να εγγυηθούν στους δουλευτές τους την εργασία που θα τους παρείχε τα πενιχρά μέσα προς το ζην. Μάλιστα, ο καπιταλισμός τους κατέσφαξε, όταν τόλμησαν να διεκδικήσουν το δικαίωμα στην εργασία – ένα δικαίωμα σκλάβων... Η καπιταλιστική τάξη, χρεοκοπημένη, γερασμένη, άχρηστη και επιβλαβής έχει ολοκληρώσει την «αποστολή» της. Διατηρείται ως άρχουσα τάξη μόνο χάρη στην κεκτημένη ταχύτητα. Όμως, το προλεταριάτο του εικοστού αιώνα θα εκτελέσει την ετυμηγορία της ιστορίας. Θα την εκτοπίσει από τη θέση της...

Κατακρημνισμός όλων των αξιών με βία για υπερκέρδη και υπερεξουσία

Όμως, αυτός ο καταστροφικός καπιταλισμός εκτόπισε το προλεταριάτο και όλο το ελπιδοφόρο (πάλαι ποτέ) οικοδόμημα του ολοκληρωτικού, σοβιετικού μηχανισμού για να συνεχίσει μεταμορφωμένος σε νέο φιλελεύθερο «ιδεολογισμό» ο νέος καπιταλισμός των αγορών και των τραπεζών να κάμει δυο μεγάλους παγκοσμίους πολέμους στον εικοστό αιώνα και άλλους 50 μικρούς τοπικούς, να ανοίξει την εποχή του τρόμου της πυρηνικής απειλής και να ρίξει την ανθρωπότητα των αρχών του 20^{ου} αιώνα στη σύγχρονη τρομοκρατία και αντιτρομοκρατία, στον υπερτεχνολογισμό, στον απανθρωπισμό και στη βαθιά οικονομική κρίση όλων των αδύνατων λαών και κρατών. Με πρώτο προεπιλεγμένο θύμα την Ελλάδα και δεύτερο τώρα την Κύπρο. Στην οποία τόσο οι δικές της πολιτικές ηγεσίες δεν πράξανε τα δέοντα, αλλά ούτε και οι δικές μας.

Αλλά θα συνεχίσουμε μ' ένα δεύτερο κείμενό μας για το δεύτερο μέρος του βιβλίου του Λαφάργκ που έχει εσωτερικό τίτλο: «Τα δικαιώματα του αλόγου και τα δικαιώματα του ανθρώπου».

Για τα δικαιώματα του αλόγου και τα δικαιώματα του ανθρώπου, με τα άλογα να είναι διαιρεμένα σε ευδιάκριτες τάξεις, όπου η «αριστοκρατία» των αλόγων απολαμβάνει τόσα πολλά και τόσα προκλητικά προνόμια, ώστε, αν τα ανθρωπόμορφα κτήνη που τα υπηρετούν ως αναβάτες, εκπαιδευτές, σταβλάρχες και ιπποκόμοι δεν ήταν ηθικά εξασθενωμένοι μέχρι του σημείου να νιώθουν ντροπή, θα είχαν ξεσηκωθεί κατά αυτών στους οποίους ανήκουν.

Αλλά αυτοί οι τετράποδοι ευνοούμενοι του πολιτισμού διαθέτουν τέτοια κοινωνική επιρροή, ώστε επιβάλλουν τη θέλησή τους στους καπιταλιστές, που όσον αφορά τα προνόμια είναι αδέρφια τους.

...Αλλά είναι τρεις φορές ευτυχία για την προλεταριακή ανθρωπότητα που σ' αυτά τα άλογα «αριστοκράτες» δεν αρέσει να τρώνε ανθρώπινη σάρκα... Όπως τώρα στους καιρούς της νεοκαπιταλιστικής εκμετάλλευσης των πάντων εμείς σφάζουμε άλογα για τη σύγχρονη «πολιτισμένη» διατροφή των ανθρώπων. Όμως, τα δικαιώματα των αλόγων είναι «άγραφα δικαιώματα», με το άλογο να έχει δείξει τη σοφία του συνδέοντας τον εαυτό του με αυτά τα δικαιώματα αντί να διεκδικεί τα γραμμένα (αλλά βάνουσα καταπατούμενα) δικαιώματα του πολίτη. Αυτά που τώρα ιδιαίτερα θεωρούνται ότι αποτελούν εγκληματικές απαιτήσεις από τους λεγόμενους πολίτες. Αλλά πέρα από τα δικαιώματα των αλόγων ο Πωλ Λαφάργκ, στο τρίτο δοκίμιο στην προσούρα του «Χρεοκοπία του Καπιταλισμού» έδωσε τον τίτλο «Το σοσιαλιστικό ιδανικό», στο οποίο πίστευε (τότε) και ήταν αφιερωμένος.... Με τη μεγάλη προσδοκία ότι αυτό το ιδανικό θα λύτρωνε την ανθρωπότητα των «σκλάβων» της εργασίας με την πρωτοπορία του προλεταριάτου, η οποία θα γκρέμιζε την κυρίαρχη εκμετάλλευση του καπιταλισμού. Δυστυχώς, όμως, το σοσιαλιστικό ιδανικό κατέρρευσε πριν προλάβει τον ελεύθερο – λογούντα καπιταλισμό. Ο οποίος τώρα αυτογκρεμίζεται την ίδια στιγμή που γκρεμίζει τα πραγματικά κοινωνικά δικαιώματα στη χώρα μας, αλλά και σ' όλη την ανθρωπότητα...

«Σ' ένα λειψό Σοσιαλισμό τρως σίδερο

πίνεις θάλασσα και ανηφορίζεις

με βήμα δήθεν αμέριμνο
προς τον πατέρα. Κάποτε γίνεσαι
Σπίρτο σε σπιρτόκουτο όπου
χέρι σε ανασύρει στην επιφάνεια
Ακουμπά το κεφάλι σου
Στη φωσφορική πεδιάδα
και σ' εκπυρσοκροτεί!»

«Αντισώματα» (1977) εκδ. ΠΛΕΙΑΣ του Δημήτρη Κακαβελάκη

Αλλά, ο Σοσιαλισμός δεν έπρεπε να' ναι λειψός ούτε στη δύση, κυρίως δε ούτε στην Ανατολή. Και τούτο γιατί η «Χρεοκοπία του Καπιταλισμού» είχε γίνει δραματικά εμφανής πριν ακόμα οργανωθούν θεωρητικά, αγωνιστικά και επαναστατικά οι δυνάμεις αντίθεσης και αντίδρασης στην απάνθρωπη αποικιακή και κοινωνική εκμετάλλευση του καπιταλιστικού υπερ – εξουσιασμού, με βάση το κεφάλαιο.

Η χρεοκοπία του καπιταλισμού έγινε τραγωδία

Όταν, όμως, άρχισαν οι μεγάλες προσπάθειες αντιπαράθεσης στον κεφαλαιοκρατισμό με αφετηρία τη Γαλλική Επανάσταση και στη συνέχεια στις οργανωμένες (και ανοργάνωτες) αντιπαλότητες κατά του Καπιταλισμού στην Ευρωπαϊκή σκηνή του 18^{ου} αιώνα, με τις κομμουνιστικές θεωρητικές – κατά του κεφαλαίου – σπουδαίες θέσεις του Μαρξ δημιουργήθηκε το κλίμα και το πεδίο για την ανάπτυξη του σοσιαλιστικού ιδανικού. Με βάση αυτό το πνεύμα έγραψε το σημαντικό δοκίμιό του ο Πωλ Λαφάργκ (ο αυτοκτονήσας τελικά γαμπρός του Μαρξ) με τον τίτλο «Η χρεοκοπία του Καπιταλισμού» (Ελληνική έκδοση – Εκδόσεις Πανοπτικών). Με αυτόν τον τίτλο παρουσιάσαμε στο προηγούμενο άρθρο μας το δοκίμιο για τη «Χρεοκοπία του Καπιταλισμού». Σήμερα θα παρουσιάσουμε το δοκίμιο: α) Τα δικαιώματα του αλόγου και τα δικαιώματα του ανθρώπου και β) Το Σοσιαλιστικό Ιδανικό. Τη συμπύκνωση των σκέψεων – θέσεων του Πωλ Λαφάργκ, με επίκεντρο τη «Χρεοκοπία του Καπιταλισμού». Μια χρεοκοπία που τώρα έχει γίνει σύγχρονη ελληνική τραγωδία, αλλά και παγκόσμια αγωνία για τη συνέχιση της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης. Η οποία έφτασε στην αδιέξοδη κρίση της, παρά το γεγονός της χρεοκοπίας του Καπιταλισμού (που κάθε τόσο προβαλλόταν ως επιτυχία) με τη μορφή του υπερεκμεταλλευτισμού από την αρχή της κυριαρχίας του. Τώρα εκφράζεται με το προσώπιο του Νεοφιλελευθερισμού των αγορών, των χρηματιστηριακών κρίσεων, των χρηματιστηριακών συγχύσεων, των τραπεζικών εκμεταλλεύσεων και της κοινωνικής βίας για τη συγκάλυψη και την επιβολή των μνημονίων της απόλυτης εκπτώχευσης ατόμων και λαών.

Δικαιώματα αλόγου και ανθρώπου

Αυτή τη σημερινή τόσο κυνικά υπερεκμεταλλευτική πραγματικότητα την προέβλεψε και την περιέγραψε με πικρό, ιδιαίτερα σαρκαστικό τρόπο, ο Πωλ Λαφάργκ στο δεύτερο δοκίμιό του που αναλούμε για τους αναγνώστες – αναγνώστριες των «Χ.Ν», με τίτλο «Τα δικαιώματα του αλόγου και τα δικαιώματα του ανθρώπου». Για να πει στην εποχή του ότι οι καπιταλιστές τότε πρόσεχαν τα άλογα ως ζώα υψηλού κύρους και χρησιμότητας, αλλά και πολεμικότητας (όπως συνέβαινε και στην αρχαιότητα και έντονα στον μεσαίωνα), αναγνωρίζοντάς τους και προσφέροντάς τους μεγαλύτερες φροντίδες από αυτές που παρείχανε στους μισθωτούς εργάτες τους.

Η ελευθερία σου για να πουλήσεις την ανεξαρτησία σου

Συγκεκριμένα γράφει ο Λαφάργκ ότι ο καπιταλιστικός πολιτισμός «έχει παραχωρήσει στον μισθωτό εργάτη τα μεταφυσικά δικαιώματα του ανθρώπου, αλλά αυτό έγινε μόνο και μόνο για να τον κρατήσει πιο κοντά και πιο σταθερά στο οικονομικό του καθήκον, λέγοντάς του: Σε καθιστώ ελεύθερο να κερδίσεις μια άθλια επιβίωση και να μετατρέψεις τον εργοδότη σου σε εκατομμυριούχο, ελεύθερο να του πουλήσεις την ελευθερία σου για μια μπουκιά ψωμί. Θα σε φυλακίσει για δέκα ή δώδεκα ώρες στη δούλεψή του, δεν θα σε αφήσει να φύγεις μέχρι να εξαντληθείς ως το μεδούλι των οστών σου, μέχρι που να σου μείνει ελάχιστη δύναμη ίσα – ίσα για να καταπιείς με δυσκολία μια άθλια σούπα και να βυθιστείς σ' έναν βαρύ ύπνο. Ένα μόνο δικαίωμά σου δεν θα απολέσεις κι αυτό είναι το δικαίωμά σου να πληρώνεις φόρους».

Ο πολιτισμός έχει βοηθήσει τα άλογα

Για να προσθέσει περαιτέρω ο Πωλ Λαφάργκ: «Ο πολιτισμός έχει ευνοήσει ιδιαίτερος τα άλογα: θα ήταν πολύ δύσκολο να αναφέρουμε λεπτομέρειες μεγάλες στη λίστα των ευεργεσιών... Αυτοί οι τετράποδοι ευνοούμενοι του πολιτισμού διαθέτουν τέτοια κοινωνική επιρροή ώστε επιβάλλουν τη θέλησή τους στους καπιταλιστές, που όσον αφορά τα προνόμια είναι αδέρφια τους... Όμως, αυτά δεν σέβονται κανένα από τα κοινωνικά αξιώματα μπροστά στα οποία οι θιασώτες των δικαιωμάτων του ανθρώπου υποκλίνονται με σεβασμό». Στο Chantilly πρόσφατα ένα από τα φαβορί για το μεγάλο βραβείο έριξε μια κλωτσιά στον βασιλιά του Βελγίου, επειδή δεν του άρεσε η φάτσα του. Η αυτού μεγαλειότητα, που λατρεύει τα άλογα, ψέλλισε μια συγγνώμη και αποσύρθηκε, αλλά είναι τρεις φορές ευτυχία για την προλεταριακή ανθρωπότητα που σ' αυτά τα άλογα «αριστοκράτες» δεν αρέσει να τρώνε την ανθρώπινη σάρκα...

Η «σοφία» των αλόγων και η «ασοφία» των πολιτών

Παρένθεση: Όμως, ο υπερ – εκμεταλλευτικός καπιταλιστικός νεοφιλελευθερισμός έφθασε τώρα να σφάζει άλογα για να κάμει, μέσα από τη σκληρή απληστία του, τους ανθρώπους αλογοφάγους, τώρα στην πρώτη προς τη δεύτερη 10ετία του 21^{ου} αιώνα. Κλείνοντας αυτήν την παρένθεση επανερχόμαστε στο κείμενο του Π. Λαφάργκ, στο οποίο προσθέτει και τα εξής: «...Ποτέ δεν έτυχε κάποιος νομοθέτης ή κάποιος φανατικός υπερασπιστής των «δικαιωμάτων του ανθρώπου» να μειώσει το ημερήσιο ξεροκόμματο του αλόγου προκειμένου να εξασφαλίσει ένα αναπauτήριο που θα του είναι χρήσιμο μόνο μετά θάνατον. Το άλογο έδειξε τη σοφία του συνδέοντας τον εαυτό του με τα άγραφα δικαιώματα (όπως τα αποκαλούσε ο Σωκράτης) αντί να διεκδικεί τα δικαιώματα του πολίτη». Για να «κρίνει» ότι θα ήταν ανόητο, αν, σαν τον άνθρωπο, είχε θυσιάσει τη σούπα με τις φακές που έχει για το μεταφυσικό γεύμα του δικαιώματος στην επανάσταση, την ισότητα, την ελευθερία ή και τις άλλες κοινοτοπίες που για το προλεταριάτο είναι τόσο χρήσιμες όσο είναι επίσης εργαλείο καυτηριασμού για ένα ξύλινο πόδι... Πάντως (επισημαίνει ο Λαφάργκ) η ελευθερία των δικαιωμάτων του ανθρώπου δεν είναι τίποτα άλλο από τη σκλαβιά των εργαζομένων, από τη στιγμή που ο πολιτισμός μας πάντα μεταμφιέζει την καπιταλιστική εκμετάλλευση σε αιώνιες αρχές και τον αστικό εγωισμό σε ευγενικά αισθήματα.

Οι γελωτοποιί της πολιτικής μας παραπλανούν...

Για να καταλήξει ιδιαίτερα καυστικά να πει: «Εργάτες όλων των ειδικοτήτων, που προσπαθείτε τόσο σκληρά για να δημιουργήσετε τη δική σας φτώχεια, χάρην του πλούτου των καπιταλιστών, ξεσηκωθείτε, ξεσηκωθείτε. Αφού οι πολιτικοί γελωτοποιί ξεδιπλώνουν σαν σημαία τα δικαιώματα του ανθρώπου, να απαιτήσετε γενναία για τους εαυτούς σας, τις γυναίκες σας και τα παιδιά σας τα δικαιώματα του αλόγου». Όμως, τώρα, εμείς με τα μνημόνια, τα υπερ- μνημόνια και τους αμνήμονες απέναντι στην ιστορική ευθύνη των μακραίωνων αγώνων του ελληνικού λαού και του ελληνικού έθνους, πρέπει να αναζητήσουμε την προστασία των δικαιωμάτων των λιονταριών που έχουν επιπέσει απάνω μας και μας κατασπαράζουν...

Αλλά ο ιδανικός σοσιαλισμός κατέρρευσε για να χαθούν οι ουσιώδεις ελπίδες των ανθρώπων

Τώρα, όσον αφορά στο τρίτο δοκίμιο (τελευταίο στο ολιγοσέλιδο βιβλίο του Πωλ Λαφάργκ που αυτοκτόνησε για να μη ζήσει την εξαθλίωση των γηρατειών) υποστηρίζει (τότε) ως πιστός του σοσιαλιστικού οράματος βασικά τα εξής: 1) Ο Σοσιαλισμός είναι πολιτικό κομμάτι της καταπιεσμένης τάξης, διαθέτει ένα δυναμικό. Συσπειρώνει και οργανώνει τις προσπάθειες των ατόμων που επιθυμούν να χτίσουν πάνω στα ερείπια της καπιταλιστικής κοινωνίας, η οποία βασίζεται στην ατομική ιδιοκτησία, μια ιδανική υποθετική κοινωνία, που θα βασίζεται στην κοινή ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής.

Ανάμνηση προϊστορικού παρελθόντος και ευαγγελικού νόμου

2) Το κομμουνιστικό ιδανικό, που δεν αναδύθηκε από την οικονομική πραγματικότητα, δεν ήταν συνεπώς παρά μια ασυνείδητη ανάμνηση του προϊστορικού παρελθόντος και προήλθε από ιδεαλιστικές αντιλήψεις για δικαιοσύνη και ισοτιμία και από έναν ευαγγελικό νόμο όχι λιγότερο ιδεαλιστικό και ουτοπικό. Όμως ο κομμουνισμός στην εξέλιξή του έπαυσε να είναι ουτοπικός για να έχει ένα κοινωνικό ιδανικό και μια κριτική στάση απέναντι στις οικονομικές, πολιτικές, ιστορικές, φιλοσοφικές, ηθικές και θρησκευτικές ιδέες της καπιταλιστικής κοινωνίας προκειμένου να προετοιμάσουν σε όλες τις σφαίρες του στοχασμού τον θρίαμβο μιας νέας ιδεολογίας που το προλεταριάτο φέρνει στον κόσμο... Τελικά, όμως, το προλεταριάτο και το ιδανικό που πίστευε καταρρεύσανε τόσο άδοξα και τόσο ζημιογόνα για την ανθρωπότητα από την κυρίαρχη επικράτηση του άγριου καπιταλισμού που τώρα, στη βαριά του κρίση, διαλύει όλες τις ελπίδες της ανθρωπότητας για έναν καλύτερο κόσμο... Με τον οποίο έχει συνταυτιστεί ανταγωνιστικά και η σύγχρονη Ρωσία των ολιγαρχών κ.λ.π, αλλά, μέσα από αυτή τη βαρύτατη κρίση που θα οδηγηθεί η χώρα μας, η αμετανόητη Ευρώπη, η αδίστακτη Αμερική και ο κόσμος όλος.

Δημήτρης Κακαβελάκης, 11-12 Απριλίου 2013, ΧΑΝΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ